

Posudek magisterské diplomové práce

Autor/ka práce: Petra Šemíková

Název práce: Stanislav Sucharda – fotografie a socha

Posudek vedoucí/ho práce

Posudek oponenta/ky

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště):

Mgr. Josef Ledvina

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně – F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....B.....

Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....B.....

Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....C.....

Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol.....B.....

Jazyková a stylistická úroveň práce.....C.....

Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě).....A.....

Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava.....A.....

Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....A.....

Celkové hodnocení diplomové práce.....B.....

Slovní hodnocení diplomové práce včetně otázek, k nimž se diplomant/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Petra Šemíková se ve své práci věnuje aktuálně široce reflektovanému tématu vztahu fotografie a sochy; konkrétně pak tomu, jakou roli hrála fotografie v práci Stanislava Suchardy. Východiskem je jí přitom průzkum sochařova dosud nezpracovaného archivu. Suchardův vztah k fotografii pak autorka srovnává s praxí Augusta Rodina.

Na práci Šemíkové je především třeba ocenit, že nás seznamuje s novým, dosud nepublikovaným materiálem. To se přirozeně týká zejména pasáží věnovaných samotnému Suchardovy a ještě konkrétněji pak případové studie zacílené na pomník Františka Palackého. Autorka zde mimo jiné podnětně poukazuje na to, jak fotografie sochařovi sloužila ne jen jako transparentní dokumentační nástroj, ale také jako prostředek vizualizace architektonické situace dosud nerealizovaného díla. V souvislosti s touto problematikou se přitom otevírá prostor k systematictější teoretické reflexi; autorka zůstává v tomto směru spíše v rovině náznaků.

Vzhledem k tématu vyznívají příliš zběžně a někdy až naivně pasáže, jež vsazují práci Stanislava Suchardy do uměleckohistorického kontextu. To se týká zejména kapitoly

„Stanislav Sucharda – sochař počátku českého moderního sochařství“, kde autorka kupříkladu konstatuje, že Sucharda „patřil do okruhu českých umělců a vlastenců, co se zajímali o národopis a patřil mezi aktivní sokoly“. V souvislosti s Palackého pomníkem by se přitom například nabízel prostor pro uměleckohistorický exkurs do problematiky tuzemské pomníkové produkce začátku 20. století. Ten by také mohl ukázat, jaké problémy tehdejší sochaři řešili a potažmo i to, jakou roli při jejich formulování a při hledání jejich řešení mohla plnit právě fotografie.

Práce Petry Šemíkové nicméně představuje výstup původního výzkumu, a doporučuji ji proto k obhajobě s navrženým hodnocením B.

Datum: 14. 5. 2018

Podpis: